

מוטיב
אין בהמשכים

נשיקה כחולה

אורן ק210

גיליון 2

מרץ-אפריל 2020, ניסן התש"ף

פרק ראשון

הוא איבד כבר ארבעים ואחת שנים מחייו ולפחות עוד שנתיים בדרך לכאן, מהרהר רון בשעה שרגליו נושאות אותו בקושי אל מחוץ לאוטובוס הצונן. ברכיו כואבות מן הישיבה הממושכת, והוא מיישר אותן באוויר חסר הרחמים של סוף יוני. שפתיו היבשות כמהות למשקה, אבל בקבוק הקולה שקנה בתחנה המרכזית התרוקן מזמן. עוד מעט יגיע אל גן העדן החדש, שבו יוכרח להיות רק צופה מהצד, להביט בהם בעודם קופצים אל תוך הבריכה כדולפינים חסרי דאגות, מתיזים רסס שקוף וצוללים שוב אל הקרקעית התכולה. לו ידעו לעשות משהו, מלבד להתעלף על כיסאות נוח מתחת לשמיים, ודאי היו נפטרים מן הכלור והמים, ומציפים את מלבן האושר שלהם בשטרות כסף, ואחר כך שוחים בתוכם.

וטובעים.

הלוואי שהיו טובעים. הקמצנים שברחו לבית חדש יותר, אפילו לא שילמו לו על השבוע האחרון. כשהגיע, מצא מגבת זרוקה על המעקה, רטובה למחצה, וכיסאות ריקים כקברים שמתיהם נמלטו.

המתים החדשים גרים לא הרחק מכאן. הוא מצא את המודעה באינטרנט. לפחות על זה הוא עדיין יכול לשלם. מאז שהיא עזבה עם הילדות ועם כרטיס האשראי שלו, עיניו מצטמצמות בזעם כבוש למראה עורכי דין, פקידי בנק וזוגות מחייכים, אבל יותר מכל, אישוני רושפים אל מול כל בחורה יפה, ארוכת שיער, רגועה. כל אחת שנראית כמוה. הוא פוסע לאורך רחוב מוצל, שבצדו האחד בנייני זכוכית מבהיקים בצבע טורקיז ובצדו האחר בתי מגורים שלווים. ציפורים אחדות שרות בין צמרות העצים, ועייפות נופלת על כתפיו. לעזאזל, הוא מוחה את מצחו בכף ידו. עדיין לא התחיל לעבוד, וכבר הוא מזיע.

גדר רודפת מרפסת רודפת בית. מספר 67 בדרך אל הים ניצב לפניו, דומם. מבנה לבן ונקי בן שתי קומות, שחלונותיו מחופים תריסים כחולים כהים. כמו העפעפיים שלו, אחרי שהלמה בו באגרופה הזועם. הוא פותח את השער האפור, בעל חלון הזכוכית החלבית. מבחר כדי חרסינה נטולי פרחים ניבטים אליו מן המרצפות, הלבנות גם הן. צינור השקיה מוטל כנחש ירוק על פני חלקת אדמה, שממנה בוקעים צמחים כסופים. הוא סוגר את השער וצועד לכיוון החצר האחורית, שם המצב עגום אפילו יותר.

פרק שני

"שלום?" קורא אל מול החלל הנרחב, החף מכל צל. ידו מסוככת על עיניו הכחולות, התמהות. ריח של חומרי ניקוי מכה בנחיריו. הוא מביט בדשא הסינתטי ורוצה לברוח משם, אבל מבטו נמשך אל יריעת הברזנט השחורה, המכסה את בריכת השחייה הענקית שמונחת לפניו כדלת אל עולם אחר. הדלת אטומה. העולם ודאי ריק. ובכל זאת.

"יש כאן מישהו?" עיניו מטיילות על פני הרחבה השוממת, שבה שני כיסאות נוח עומדים משני צדדיה של הבריכה, כאילו הייתה שולחן. הוא שולף את הטלפון הנייד מכיסו, לוודא שלא טעה בכתובת. הוא לא טעה.

מתוך חלונו הפתוח של הבית בוקע ריח נעים יותר, קר. ראשו מתקרב אל החלון ומרגיש בצינה המנחמת שיוצר המזגן, אבל הסלון אפלולי, והוא לא יכול לראות דבר מלבד צללי רהיטים שחורים כלווייתנים. שורת עצים ניצבת מעבר לגדר, עליהם הירוקים הכהים תלויים כמאובנים מעל השיחים שבקצה הרחבה. אף משב רוח לא מגיע. הוא מחליט לסיים את עבודתו ולהסתלק מכאן. מים אמיתיים מחכים לו במרחק הליכה, כחולים וצלולים ומנגנים את שירם הקבוע. לולא היו כיסיו ריקים, היה מפליג הרחק, לקפריסין, אולי ליוון, יושב שם בראש צוק וצופה לעבר האינסוף.

רק הוא והים. והרוח. אולי היה קופץ אל המים, נוחת בתוכם כדולפין חסר דאגות, מתיז רסס שקוף וצוחק. כאן אין לו דבר.

רון מתקרב אל הבריכה, רוכן לפניו ומתחיל לקפל את יריעת הברזנט הכבדה בידיים מאומנות. אצבעותיו אוספות סנטימטר אחר סנטימטר, מקוות לחשוף את חלקת המים התכולה במלוא יופייה, כשם שהיו מסתירות את הצלקות שהשאירה על פני זרועותיו, ראשו, צווארו, כשהייתה משליכה לעברו צלחות וכוסות, לעיתים מדי חודשים ארוכים, לעיתים במשך שני לילות רצופי זעם. כשהיה שוכח לסגור את החלון. כשהעז להירדם לפני שבאה על סיפוקה. לעזאזל, הוא חושב. לפני ששבר את הכוס מתחת לנעל החדשה, הייתה מרפרפת על פני עורו הנרגש באצבעות עדינות, קלות כנוצות טווס.

ידו מונחת על פני ראשו ככיפה, להגן מפני חומה האכזרי של השמש. שני מפרצים כבר תבעו את מקומם מעל למצחו, מובילים אל שיערו הכהה, הקצר כל כך, שנדמה כאיננו. ידו האחרת מוסיפה לגלות את מערומי הבריכה, אבל אז נעצרת. הוא מזדקף שוב ומביט מטה בעיניים משתוממות.

אין שם כלום. רק קרקעית וקירות. היריעה צונחת מטה באכזבה. ידיו ריקות.

פרק שלישי

זהו זה. הוא פונה ללכת משם, עוקף את סככת העץ ויוצא אל החצר הקדמית. פרח המזכיר לו בצורתו שושן צחור מוטל שם בין הצמחים הכסופים, גבעולו קטום, לבו פעור לרווחה, עלי כותרתו נקיים יותר מכל השלגים שראה מימיו. אבל כמה הוא כבר ראה. קול פכפוך חרישי מסתנן מבעד לאוויר המחניק וחודר לאוזניו. רגליו שבות על עקבותיהן ונושאות אותו אל הגוף התכול, המתמלא מים.

על כיסא הנוח הרחוק יושבת אישה בבגד ים כחול כהה ומשקפי שמש. בגד הים השלם מדגיש את קווי גופה המחוטבים. שיערה החום צונח בגלים שלווים על כתפיה. היא מרימה יד בהירה אל האוויר ושומטת אותה כנטולת חיים. הוא ממהר להתקרב. שאון המים המציפים את הבריכה מטביע אותו.

"אתה כאן כבר הרבה זמן?" שפתיה הוורדרדות המלאות מתכווצות בתהייה, בעוד אצבעותיה מנמיכות מעט את משקפי השמש שלעיניה. מבטה הירוק קריר כרעל מתחת למניפות ריסיה. כמה הוא שונא בחורות כאלו.

"לא", משקר מבלי לחשוב. "רק הגעתי".

היא משיבה את המשקפיים לעיניה ללא תגובה ונוטלת ירחון כלשהו משולחן הצד. גבותיו העבות מתקמרות בפליאה כשהוא קורא, "Popular Science". שרשרת היהלומים הקטנטנים שלצווארה בוחקת לעומתו בהתרסה.

"עוד משהו?" שואלת מבלי להביט בו.
הוא מניד בראשו לשלילה.
"יופי, אז כשזה יהיה מלא, תסגור."
"מה?"

היא מחווה בסנטרה לעבר הבריכה שמאחוריו.

רון עוקב אחר מפלס המים העולה בחרדת קודש, עצמותיו לא נעות ואפילו רגליו הכואבות עומדות במקומן, לאחר שהן פונות אל הברז. טיפת זיעה גולשת במורד צווארו, אל תוך חולצתו הלבנה. הוא מסובב את הידית וקוטע את הזרם לאט. אצבעותיו הלחות מטופפות על כיסי מכנסיו הארוכים, המסתירים את הצלקת שהשאירה לאורך רגלו בלילה האחרון, כשכל הצלחות נגמרו, והיא השתמשה בסכין.

"אין לך טבעת", מעירה הבחורה, כמקשיבה להרהוריו בין גלי האוויר השקופים.

"לא, אין".

"איפה היא עכשיו?"

הוא מביט בטבעות האור המרצדות על המשטח הרועד, ומושך בכתפיו. שפתיו מתקמרות מעט, אבל הוא ממחר ליישר אותן.

"איך הכרת אותה?" נימת קולה צוננת, זהה, והוא שותק ונזכר.

פרק רביעי

כמה רחוקים הימים ההם, שהעביר במושב. יפעת גרה בקצהו הצפוני עם אביה החולה. אף אחד לא ידע מה הייתה מחלתו המסתורית, אבל כולם ידעו שאין לה איש מלבדו. בעוד הילדים האחרים היו נפגשים מדי ערב בשביל הקבוע שעל יד העצים וצוחקים, היא הייתה יוצאת בבגדיה הפשוטים ומתייצבת מאחורי המקרר, בדוכן הגלידה שהיה בבעלות אביה, רואה את הילדות עם הצמות ואת הילדים המסורקים ומשפילה את מבטה. הוא הביט בה מרחבת הדשא פעמים רבות, אבל לא העז להתקרב אל הדוכן. הם היו שם. תמיד. כולם.

בערב יום העצמאות, ילדי המושב אספו תרסיסי שלג וממתקים ויצאו מבתיהם. גם בערב ההוא היה דוכן הגלידה פתוח, גם בערב ההוא קידמה יפעת את פני חברה בבגדים פשוטים מאחורי המקרר, אבל הפעם משהו השתנה. אולי היו אלה הרסיסים הכסופים שהתפוצצו בוהקים בשמיים והסיחו את דעתם של הילדים, אולי צפירת הזיכרון שהקפיאה את דמו בבוקר וגרמה לו לשקוע בהרהורים על אובדן. הוא אזר אומץ, התרחק מהחבורה הצוחקת וצעד לעברה.

"היום את סוגרת את הדוכן", הצהיר אל מול פניה הנדהמים ואסף את אצבעותיה בידו הנרעדת. "זה יום מיוחד".

היא התבוננה בו, פליאה ותום נמהלים בעיניה היפות. "אתה בטוח?" לחשה.

"יותר מתמיד", אמר בחיוך רב משמעות. "בואי נלך".

יפעת התרצתה, והם כיסו את המקרר ביריעת בד כסופה, סגרו את הדוכן יחד והתרחקו מקרירותו המדכאת. היא אחזה בידו המגנה, נרגשת. לבו המה מציפייה, כשחצו את רחבת הדשא, שותקים, עד שהגיעו לביתו. שם, השאיר את יפעת בפתח חדר השינה.

"אני כבר חוזר", הודיע, והחל לרוקן את ארון הבגדים בחיפוש נמהר. יפעת סרקה את הבית בעיני הברקת שלה.

"מצאתי", אמר בתום רגע, נושא בידיו שמלה לבנה נהדרת. "ואוו... אמרה, נפעמת, אצבעותיה מלטפות את הבד הרך והנעים. "תלבשי את זה", הציע בחיוך מבויש, "זה של אחותי". "היא לא תכעס?"

"היא נמצאת בעיר, עם ההורים שלנו", הרגיע אותה. יפעת חייכה בהיסוס, ואז נכנסה אל החדר.

רון סגר את הדלת, מעביר משקל מרגל לרגל בעודה מודדת את השמלה, מנסה להסדיר את נשימתו.
"איך זה?" יצאה לקראתו בחיוכה המקסים.

הוא דמם והתבונן בה כמהופנט. "זה... מושלם", מלמל. "עכשיו שבי על הספה בבקשה", החווה בידו.

יפעת התיישבה, מניפה רגל חנינית מעל רגלה האחרת, והוא הבחין שהיא מעוטרת שתי נקודות חן, שנחו, קרובות זו לזו, בדיוק מתחת לברך. כך יהיו גם הם, קיווה.

פרק חמישי

"בואי נראה אם אני טוב בזה כמו פעם", הוא התקרב מאחוריה, אסף מחצית משיערה וקלע בזהירות צמה ארוכה. האוויר היה רגוע. הוא אסף את המחצית הנותרת ויצר צמה נוספת. כשסיים, הניח לפניו מראה.

היא הביטה בהשתקפותה, מחייכת.
"נלך?" הושיט את ידו שוב, והיא אחזה בה.
הם יצאו מהבית, מרגישים את רוח הערב האביבי, הזורמת על פניהם.
"תודה", אמרה יפעת ברחבת הדשא, וירתה לעברו חיוך רענן.
הוא חייך גם.
"בוא נראה מי יגיע קודם!" קראה תגר ופתחה בריצה פתאומית, משוחררת.
הוא התבונן בה רגע בודד, מוקסם מדמותה המרחפת בשמלה הלבנה, ואז רץ אחרי צמותיה המתנופפות, תופס בגזע העץ שבריר שניה אחריה.
"ניצחתי!" קראה באושר.
"התחלת לפניי!" מחה.

הם פרצו בצחוק מתגלגל, חיוכיהם זוהרים בין פנסי המושב החיוורים. אותם רגעים היו הקסומים ביותר.

אבל אף אדם לא יוכל להבין את הקסם. אז הוא שותק, ועל פניו נשארת הארשת המהורהרת.

"אתה יודע מה? תספר לי פעם אחרת", פוסקת הבחורה. קולה מטביע את זיכרונותיו כקרחון חסר רחמים. "עכשיו לך, תנקה את העלים שנפלו מהעצים", כף ידה מנערת את האוויר, והוא מתרחק בכתפיים שמוטות.

במשך רגעים רבים מספור, גורף את העלים אל ערמה קטנה שאף ילד לא יקפוץ לתוכה, תוהה אם העזה לחייך אי-פעם בשנות הקצפת של ילדותה.

"גדלת באזור?" פונה להביט בה מעברה האחר של הבריכה. היא שותקת. אולי לא שמעה.

"סיימתי, מה עכשיו?"

"בוא", מסיעה בכף רגלה קערת מתכת שבתוכה נוזל שקוף, ומוט שבקצהו טבעת.

רון מתקרב, עיניו נפערות בפליאה. "תנשוף".

הוא מרים את המוט הטבול בנוזל ונושף אל תוך הטבעת. בועת סבון ענקית נולדת אל החלל, מרחפת לאט, זוהרת בגווני צהוב, ורוד כהה וירוק אל מול עיניהם לפני שהיא מתנפצת מעל הבריקה, נעלמת כלא הייתה.

ציפור חולפת משמיעה את ציוצה מתוך העץ הסמוך.
"עוד אחת", מצווה.

התהליך חוזר על עצמו פעמיים נוספות, לפני שרון שואל, "אבל...
בשביל מה זה טוב?"
"עוד תראה", חיוכה דק, מסתורי.

היא מניחה את הירחון וקמה מכיסא הנוח. ידה מסירה את משקפי השמש, והיא פושטת את בגד הים בתנועה פתאומית.

פרק שישי

הוא בולע את רוקו ולוטש מבט משתאה בגופה העירום, היפה. היא נמוכה ממנו, ובכל זאת, גבוהה מכפי שיוכל להיות. ראשו מצווה עליו להימלט משם, אבל רגליו מסרבות, וכל חושיו נדרכים. הוא שונא בחורות כמוה. אפו נושם את ריחה המתקתק, העדין. מה היא חושבת לעצמה, שתניף את ידה והוא ייפול לרגליה? שפתיו נמצאות במרחק נשיקה משפתיה. איזו תחושה תהיה להן? כמו מים. נשיקה כחולה. אבל שפתיה לא נוגעות בו. ידה מורה לו לשבת על הכיסא, והוא נשכב ובוהה בה, מסוחרר מריח הכלור של הבריכה, מן השקע שבין צווארה לכתפה, מברק היהלומים.

הוא שולח את אצבעותיו המשתוקקות, להסיר את השרשרת, לחשוף אותה כמו שהיא. אבל היא עוצרת בעדו, אצבעותיה קרות. ידיה פושטות את חולצתו ומשליכות אותה אל המים, חיוכה שובב, נעים. הוא רוצה למחות, אבל נכנע לקרני השמש המלטפות את חזהו החלק, מושך אותה אל חיקו החם.

היא מתיישבת על ברכיו, מרתקת את ידיו אל משענת הכיסא בעודה שולפת את מבוקשה מתוך מכנסיו, ומתחילה לנוע מעליו לאט.

תנועותיה ארוכות, חושניות, אבל היא לא מנשקת. סנטרה נשאר מרוחק. ריסייה מרפרפים באוויר, כשהיא נאנחת, מתקרבת לרגע כדי ללחוש על אוזנו, ונסוגה שוב. ידיו משתחררות ומלטפות את כתפיה, את בטנה, את שדיה, לומדות שוב ושוב את תוואי עורה הבהיר, ואחר פונות ופותחות באחת את סוגר השרשרת. היהלומים נושרים על ירכו כמכת ברק. הוא שולח את לשונו ומלקק את צווארה, מותיר שביל רטוב על פני פלג גופה העליון.

כשחזרו אל השביל, ראו את הילדים מתיזים קצף, רצים וצוחקים ותופסים אלה באלה.

"היי, תראו מי הגיע!" קרא שי הנבזי, והחבורה פנתה לאחור באחת והבחינה בהם.

השניים קפאו.

"מה קרה, יפעת, הוא מביא לך מתנות פתאום?" הוסיף הנער בארסיות, סוחף איתו את אחותו הנאהבת על ידי כל, ואת יתר החברים. "ומה את תתני לו בתמורה?" הוא תהה, "הרי יש לך רק את הדוכן של אבאל'ה, ובינינו, גם הוא לא שווה הרבה", חיוכו האכזרי הפציע בין גלי הצחוק הרמים.

פרק שביעי

היא נעה מהר יותר, מעלה, מטה, מעלה, מטה, ואחר משיטה את גופה העירום במעגלים, מגבירה את התרגשותו. שפתיה המפתות נפערות אל האוויר. היא נאנחת. הוא חש את העונג המציף כל איבר בגופו, לחץ נעים גואה בו. בדמיונו, גלים נשברים על סלעים, קצף ניתז, העולם מגיע אל קצו.

יפעת הסבה את מבטה הצדה. רק אז הבינה מה קרה. היא ראתה את דוכן הגלידה הצר קבור תחת רסיסי קצף רבים מספור, עד שהפך לבן, כמכוסה שלג. מכלי התרסיס היו עדיין בידיהם, רועדים מעוצמת הצחוק. היא הביטה פעם אחת בדוכן ופעם אחת בידיהם, ואז פנתה לאחור ורצה משם בפנים שטופי דמעות, צמותיה מתנופפות מעל שמלתה היפה. זו הייתה הפעם האחרונה שראה אותה.

הוא המשיך לחפש אחריה במשך חודשים ארוכים, ואז עזב את המושב וקנה שמלה לבנה לבחורה הראשונה שניחמה אותו כשהשמלה ההיא הביאה דמעות לעיניו. ובכל יום חשב עליה. ובכל לילה חשב עליה. ובכל פעם שקנה גלידה לילדות, או החזיר אותן מהגן, ואז מבית הספר, ואז מהדירה ששכר בפרוטות שנותרו לו.

ואפילו עכשיו.

גבה מתקמר, והיא רועדת עד שגופה נרגע. הוא מגיע לשיא ומתנפץ לרסיסים כבועת סבון, מתנשם. אחר מושיט את זרועותיו, לחבק אותה, אבל היא יורדת מעליו ועומדת עירומה מול בריכת השחייה. הוא מסדיר את נשימתו וקם בהשלמה מהכיסא. היא פונה לעברו, אבל לא אומרת דבר. הם שותקים. רעד קל חולף בזוויות עיניה. משהו בהן מתרכך ונשבר. היא מתבוננת בו. מבטה עמוק ועגום. טיפות מים זרות נקוות באישוניה. אצבעותיה נוגעות במשקפי השמש, אבל לא מחזירות את העדשות הכהות לעיניה. היא שבה אל הכיסא.

"את רוצה אולי... ללכת לאכול גלידה?" שואל, קולו מלא תקווה, אבל המילים האחרונות נלחשות בצער, או בושה.

"לא", היא משיבה בנימה אטומה. ואז פותחת את הארנק שעל שולחן הצד, מוציאה חפיסת שטרות כסף ומשליכה על המרצפות שביניהם. הוא רוכן ואוסף אותם, מנצל את תנוחתו כדי להביט ברגליה הארוכות, לחפש בהן נקודות חן, אך לשווא.

פרק שמיני

"את לא אוהבת גלידה?" תוהה, מאוכזב, כשגבו מתיישר וגופו מצל עליה.

היא מושכת בכתפיה, לא מתרשמת. "אף פעם לא הבנתי על מה כל המהומה". קולה קריר. היא קורעת פיסת נייר כרומו ומוחה את הטביעות הרטובות שהותיר על צווארה והלאה ממנו. "כתוב כאן על די אן איי. לכל אחד מאתנו יש חותמת. אי אפשר לברוח מזה", מבטה העז שובה את עיניו. ואז היא קמה מהכיסא באחת ומזנקת אל תוך הבריכה בתנועה מלכותית. גופה משתקף כמבעד למראה שבורה מתחת למים, לפני שהיא יוצאת אל האוויר, ושיערה הרטוב נוטף, מדיף ריח נקי.

רון מוסיף להביט בה, עיניו הלומות ולבו קופא בחזהו. היא לא מעיפה לעברו אפילו מבט.

הוא לוקח נשימה עמוקה מהאוויר המהול בריח הכלור ובניחוח גופה. אחר פונה וחוצה את הרחבה בכתפיים שמוטות והולך אל השער. מי הבריכה בוהקים באור הצהריים. הוא מוחץ את השושן הצחור מתחת לנעלו.

לא, לא שושן צחור, מבין פתאום, ונושא את מבטו לאחור, מזועזע, בווה בעץ הניצב שם.

בלילה שלפני עזיבתו, נטל את יריעת הבד הכסופה מעל למקרר וטיפס על עץ הבוהיניה המגוונת, שפרחיו הלבנים לחשו ברוח מנגינות ליליות. הוא אחז במסגרת החלון הפתוח, הרים עצמו אל תוך החדר ונכנס פנימה. גופו השלו של שי לא נע, בשעה שהיה שרוע בשנת ישרים. רון פרש את יריעת הבד והתקרב לעבר המיטה הרחבה. מבלי להסס, הטיל את החשכה הכסופה על פניו של הנער. אז, שלח את ידיו, להדק את האחיזה סביב צווארו.

ופתאום עצר, נשימתו כלואה בגרונו. במשך רגעים מרים הביט בגוף הקפוא, מייחל שיקפא לנצח, לפני שתלש את יריעת הבד והחליק אל מחוץ לחלון ובמורד העץ. רגלו נתקלה בידיית ההפעלה של הממטרות, והחצר הוצפה ברעש הקבוע שיצרו המים. אבל רון כבר ברח משם. הוא רץ אל הרחוב, ואל רחבת הדשא, ולא הפסיק לרוץ עד שפעימות לבו הלמו בראשו, וחשכה בלעה אותו. עד שנפל אל הקרקע והשליך את זרועותיו לצדדים ובהה בשמיים, לוכד את אוויר הלילה הקר בריאותיו.

הקיץ מגיע אל הרצליה החמה, ובריכות השחייה נפתחות לרווחה, יחד עם לבו של רון. הגבר המיואש חולם להפליג לאי שם ולשכוח את כעסו. הוא מוצא עבודה בבית מסתורי, שם ייסחף למערבולת של תשוקה ויצרים, ויגלה סוד שלא דמיין מעודו.

"נשיקה כחולה" הוא סיפור על תמימות שאבדה ועל התקווה לשוב אל העבר, צלילה אל המים העמוקים של הנפש.

מורן קבסו זכתה בפרסים ובתחרויות כתיבה. היא פרסמה את הספרים "הכלה מטבריה" ו"רובים ובועות סבון" בשנת 2019.

*****

הסיפור מפורסם אצלנו לראשונה באופן בלעדי

*****

חפשו את מיזמי מוטיב השונים גם ב:
יצירת קשר:

ויקיפדיה
האנציקלופדיה החופשית

דואר אלקטרוני: info@motiv-magazine.co.il
וואטסאפ: 054-3371373
אתר אינטרנט: www.motiv-magazine.co.il